

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11432/2024
18.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Пољопривредно добро „Зајечар“ д.о.о. Зајечар против тужене Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зајечару, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде става првог изреке Апелационог суда у Нишу Гж 2351/2023 од 22.01.2024. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2351/2023 од 22.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2351/2023 од 22.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2351/2023 од 22.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П 2228/21 од 22.02.2023. године, у усвајајућем делу става првог изреке, којим је утврђено да тужилац има право својине на непокретностима уписаним у КО Велики Ивор, ближе одређеним у ставу првом изреке првостепене пресуде, што је тужена дужна да призна и трпи укњижбу права тужиоца код СКН Зајечар и у ставу трећем изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу на име наканде трошкова парничног поступка исплати 70.218,86 динара. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је укинута у ставу другом изреке и одбачена тужба у делу којим је тражено да се обавезе Републички геодетски завод да изврши упис приватне својине тужиоца на катастарским парцелама на којима је утврђено његово право приватне својине.

Против става првог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом у побијаном делу, применом материјаног права из одредбе члана 1. Закона о претварању друштвене својине на пољопривредном земљишту у друге облике својине и одредби чланова 20. и 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа, утврђено је право својине тужиоца на предметним непокретностима, уписаним у катастру непокретности као својина тужене Републике Србије, корисника Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде, јер су правни претходник тужиоца и тужилац по основу реализованих уговора о трампи, као теретних правних послова, закључених са трећим физичким лицима, у несметаном поседу предметних непокретности које држе као савесни држаоци у периоду дужем од 20 година.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.10.2021. године. Вредност предмета спора је 580.943,50 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, па је применом члана 413. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић